

JARI VEIJALAINEN

**AIRISTON
MURHA**

**KADONNEEN
LAKIMIEHEN TAPAUS**

TAMMI

JARI VEIJALAINEN

AIRISTON MURHA

KADONNEEN
LAKIMIEHEN TAPAUS

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

© JARI VEIJALAINEN JA TAMMI, 2023
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-4796-0
PAINETTU EU:SSA

SISÄLLYS

ENSIMMÄINEN TUTKINTA 1994–1995

Katoaminen keskellä päivää.....	9
Lakimiehen katoamisen tutkinta.....	11
Ajoiko aika rikokseen?.....	20
Unelmia ja talousrikoksia.....	22

TOINEN TUTKINTA 2021–2022

Case TYKY.....	29
Analyytikko rikostutkinnan apuna.....	38
Vanha kollega tulee apuun.....	43
Kiinniotto satamassa.....	47
Kastelholma, Ahvenanmaa.....	56
Tiedonjyviä menneisyydestä.....	64
Käynti rikospaikalla.....	72
Virka-apu.....	80
Muistijälkitesti.....	84
Etsintätyöt käyntiin.....	87
Valmiina käräjäoikeuteen.....	90

Kuollut asiakas veneessä.....	94
Kadonnut ankkuri.....	99
Kahden kerroksen väkeä.....	103
Ensimmäinen sukellus.....	107
Turhautumista.....	117
Viimeinen sukellus.....	120
Rikostekninen tutkinta.....	130
Ruumiskoira Maarianhaminassa.....	136
Lehdon purjevene.....	139
Ensimmäinen päivä käräjäoikeudessa.....	143
Toinen päivä käräjäoikeudessa.....	153
Maljat syyttäjänvirastossa.....	166
Käräjäoikeuden päätös.....	170
Jälkimainingit.....	190
Hovioikeus 2023.....	199
Lähteet.....	203

ENSIMMÄINEN TUTKINTA
1994–1995

KATOAMINEN KESKELLÄ PÄIVÄÄ

Keskiviikkoaamuna 3.8.1994 lakimies Ilpo Härmäläisen kotona Turussa soi puhelin. Soittaja oli mainosyrittäjä Lasse Lehto, jonka kanssa Härmäläinen oli soitellut pitkin kesää. Puhelun päätyttyä Härmäläinen kertoi vaimolleen sopineensa tapaamisen. Hän näki mainosmiehen lähikahvilassa parin tunnin kuluttua. Härmäläinen jatkoi töitään kotitoimistossaan, ja vaimo lähti kaupungille perheen parikuisen poikavauvan kanssa.

Kun kello lähestyi puolta kahtatoista, Härmäläinen alkoi tehdä lähtöä tapaamiseen. Ennen lähtöään hän lähetti Farmokseen, nykyiseen Orioniin, faksin, jossa hän kertoi olevansa seuraavan kerran tavoitettavissa noin kello 14:n jälkeen. Härmäläinen oli toiminut Farmos Oy:n Turun toimipisteen lakimiehenä useamman vuoden, ja maaliskuusta 1994 alkaen hän oli toiminut Farmoksen konsulttina. Kadulla talon pyöräkellarin edustalla Härmäläinen törmäsi vaimoonsa, joka oli juuri palaamassa kaupungilta vauvan kanssa. Pariskunta vaihtoi kadulla muutaman sanan, ennen kuin Härmäläinen lähti kävelemään kohti

kauppatoria ja Cafe Fontanaa. Härmäläisiltä oli matkaa kahvilaan vain korttelin verran.

Tapaaminen kahvilassa oli lyhyt. Härmäläinen palasi kotiinsa jo puolen päivän aikaan. Matkalla hän oli ehtinyt käydä pankkiautomaatilla, josta hän oli nostanut 100 markkaa käteistä. Kotiin tultuaan hän soitti noin vartin mittaisen puhelun asunnon vuokranantajalle, sillä aviopari oli aikeissa muuttaa suurempaan asuntoon elo-syyskuun vaihteessa. Lähes välittömästi vuokranantajan kanssa käydyn puhelun jälkeen puhelin soi uudestaan. Soittaja oli jälleen Lehto. Puhelu kesti vain minuutin, ja heti sen jälkeen Härmäläinen alkoi tehdä lähtöä. Hän meni kylpyhuoneeseen ja huuhtoi kasvonsa kylmällä vedellä. Loppukesän päivä oli lämmin. Kun vaimo kysyi, minne mies on menossa, tämä sanoi menevänsä katsomaan jotain asuntoa tai kiinteistöä mainosmiehen kanssa. Reissussa ei pitäisi mennä kovin kauan. Tämä keskustelu jäi pariskunnan viimeiseksi. Ilpo Härmäläinen ei enää palannut kotiinsa.

LAKIMIEHEN KATOAMISEN TUTKINTA

Turun kihlakunnan poliisilaitos kirjasi 4.8.1994 kello 10.35 katoamisilmoituksen Ilpo Härmäläisestä, 33-vuotiaasta turkulaisesta lakimiehestä. Katoamisilmoituksen teki Ilpo Härmäläisen vaimo Päivi Härmäläinen. Vaimo kertoi, että Ilpo Härmäläinen oli poistunut asiakaskäynnille heidän yhteisestä asunnostaan 3.8.1994 noin kello 12.15. Mies oli tehnyt töitä kotoaan käsin osoitteessa Eerikinkatu 20. Ilpo Härmäläinen oli sanonut vaimolleen menevänsä katsomaan jotain asuntoa ”mainosmiehen” kanssa, eikä siinä pitäisi kauaa mennä. ”Mainosmiehellä” Ilpo Härmäläinen oli tarkoittanut Lasse Lehtoa. Ilpo Härmäläinen ei ollut koskaan palannut kotiinsa, eikä hänestä ollut kuulunut enää mitään.

Vaimo kertoi poliisille, että hänen miehensä käytös oli ollut katoamispäivänä normaalia ja hänen alkoholinkäytönsä oli yleisesti vähäistä. Lähtiessään Ilpo Härmäläisellä oli ollut mukanaan kotiavaimet, lompakko ja pankkikortti, mutta matkapuhelimen hän oli jättänyt kotiin. Poistuesaan asunnosta viimeisen kerran 3.8.1994 puolen päivän

jälkeen Ilpo Härmäläisellä oli ollut yllään vihertävä kiiltävä puku, valkoinen kauluspaita, kravatti, mustat kengät ja ruskeasankaiset silmälasit. Ilpo Härmäläinen oli 173 cm pitkä, hän painoi 90 kiloa. Hänellä oli tukeva vartalo ja ruskeat lyhyet hiukset. Ilpo ja Päivi Härmäläiselle oli syntynyt 7.6.1994 poikavauva, joka oli hyvin toivottu ja odotettu.

Heti Ilpo Härmäläisen katoamisen jälkeen Päivi Härmäläinen oli ollut yhteydessä Lasse Lehtoon. Lehto oli kieltänyt puhelinsoitot ja tapaamiset ja oli kertonut nähneensä Ilpo Härmäläisen viimeksi keväällä. Vaimon mielestä Lehdon väite ei ollut uskottava.

Pari päivää Ilpo Härmäläisen katoamisen jälkeen hänen veljensä Ilkka Härmäläinen kävi Härmäläisten asunnolla ja tutki huolellisesti kaikki Ilpon tavarat ja paperit. Niiden joukosta lakimiesveli löysi factoring-sopimukset, jotka oli tehty Ilpo Härmäläisen yrityksen Iustrum Trading Oy:n, Kansallisrahoitus Oy:n ja Lasse Lehdon omistaman Action Telemarketing Oy:n kesken. Kansallisrahoitus Oy oli rahoittanut Action Telemarketing Oy:n tekemiä mainoskampanjoita, joita Iustrum Trading oli siltä asunnolta löytäneiden laskujen mukaan tilannut. Näiden liiketoimien todenperäisyys ja laillisuus alkoivat epäilyttää veljeä, ja hän teki laskuista tutkintapyynnön Turun poliisille 10.8.1994. Veli pyysi poliisia käynnistämään tutkinnan kaikessa hiljaisuudessa, jotta Lehto ei pääsisi sotkemaan ja peittelemään asioita. Valitettavasti Lehto oli ollut nopea liikkeissään ja ehtinyt aloittaa talousotkujensa silottelun.

Lehto kutsuttiin poliisikuulusteluun 12.8.1994. Kuulustelu ei kuitenkaan koskenut talousrikosta vaan Ilpo Härmäläisen katoamista. Lehto oli osannut odottaa kutsua

ja ehtinyt tehdä erilaisia valmisteluja. Kuulustelua edeltävänä päivänä hän oli ollut yhteydessä rahoitusyhtiöön ja laatinut ja allekirjoittanut mainosyhtiönsä nimissä maksuohjelman, jossa yhtiö lupasi maksaa velkansa rahoitusyhtiölle viimeistään 31.12.1994. Maksuohjelman mukaan loppuvelka pyrittiin maksamaan takaisin mahdollisimman pikaisesti ja mahdollisimman suurina lyhennyserinä. Viivästyskorkoa loppuvuoden osalta ei perittäisi. Kuulustelupäivänä 12.8.1994 Lehto oli maksanut 100 000 markan lyhennyksen ja lähettänyt pankin maksutositteen Kansallisrahoitukselle. Lehto oli ahtaalla, ja näillä takaisinmaksutoimillaan hän pyrki hankkimaan itselleen lisää aikaa. Samalla hän yritti pestä kätensä taloussotkuista ja vyöryttää vastuun ”kadonneelle” Härmäläiselle.

Poliisikuulustelussa Lehto kertoi olevansa täysin tietämätön Ilpo Härmäläisen katoamisesta ja hän kiisti Härmäläisen omaisten kertomuksen siitä, että Ilpo Härmäläinen olisi lähtenyt hänen kanssaan katsomaan jotain asuntoa. Mitään asuntoa ei ollut oltu katsomassa. Omien sanojensa mukaan Lehto oli tavannut Härmäläisen viimeksi keväällä.

Reilu puoli tuntia kuulustelun jälkeen Lasse Lehto kiirehti Turun poliisipäivystykseen ja teki rikosilmoituksen Ilpo Härmäläisestä. Lehdon tarkoitus oli tuoda Härmäläisen taloussotkut poliisin tietoon ja antaa ymmärtää, että Härmäläisellä oli ollut motiivi kadota. Samalla hän pyrki ohjaamaan poliisin ajatukset pois henkirikoksesta. Lehto ei kuitenkaan osannut arvata, että joku muu kuin poliisi kävisi Härmäläisen paperit läpi ja haistaisi palaneen kärryn.

Hetken pohdittuaan Ilpo Härmäläisen omaiset olivat varmoja, että Ilpon katoamisen taustalla oli henkirikos.

Omaisten mielestä Härmäläisen katoamista ei Turun poliisissa otettu tosissaan, vaan sitä pidettiin nuoren isän karkumatkana. Härmäläisen lanko on kertonut poliisiin tokaiseen hänen siskolleen, että kun vauva tulee, miehet eivät kestä ja saattavat ottaa lomaa.

Tutkinnan varhaisessa vaiheessa pari poliisimiestä piti varteenotettavana, että Härmäläisen katoamiseen liittyi henkirikos, ja he tekivät ansiokkaasti erilaisia tarkistuksia, selvityksiä ja puhutuksia. Heillä oli vahva pyrkimys ja halu selvittää tapaus, mutta eteen nousi ylitsepääsemätön ”muuri”, esimiesten vastustus. Tapausta tuolloin tutkinut poliisi on kertonut olleensa varma, ettei kyseessä ollut tavallinen katoaminen. Hän olisi halunnut mainosmiehen pidätettäväksi jo tutkinnan alkuvaiheessa, mutta poliisilaitoksella päätettiin, että katoaminen ja talousrikokset tutkitaan erikseen. Turun poliisissa Härmäläisen katoamista ei otettu vakavasti, eikä tutkinta edennyt.

Härmäläisen omaiset eivät luovuttaneet, vaan he pyysivät erästä entistä haastemiestä kiertelemään keskustan liikkeissä Härmäläisen kuvan kanssa ja kyselemään hänestä havaintoja. Epävirallista tietä poliisikin oli neuvonut omia menemään Lasse Lehdon puheille ja tivaamaan tältä porukalla, missä Ilpo on. Härmäläisen lanko kertoi, että oli ensin innostunut ajatuksesta, mutta sitten järki oli astunut peliin. Sellaisesta uhkailusta ei olisi seurannut mitään hyvää.

Koska katoamisen tutkinta ja talousrikoksen selvittely junnasivat paikallaan Turun poliisissa, Härmäläisen lanko päätti kääntyä erään keskusrikospoliisissa työskentelevän tuttunsa puoleen. Asia lähti etenemään, ja tammikuussa 1995 tapaus siirtyi Turun poliisista keskusrikospoliisiin

talousrikostutkintaan. Turun keskusrikospoliisissa tapausta alkoi hoitaa kokenut talousrikostutkija Esko Vesanen. Hän oli hyvin perillä puoli vuotta sitten tapahtuneesta lakimiehen katoamisesta, jota Vesanen alkoi tutkia tappona. Sekä talous- että henkirikoksen pääepäilty oli mainosyrittäjä Lasse Lehto. Lehto pidätettiin helmi-maaliskuun vaihteessa 1995 kolmeksi vuorokaudeksi. Pidätyksen perusteena oli talousrikosepäily, mutta siitä huolimatta Vesanen keskittyi Lehdon kuulusteluissa Ilpo Härmäläisen katoamiseen. Näin oli toimittava, sillä poliisin esimiehet eivät olleet antaneet lupaa pidättää Lehtoa henkirikosepäilystä. Esko Vesanen sai talousrikostutkinnan valmiiksi, ja sen esitutkintapöytäkirja valmistui pikavauhtia maaliskuussa 1995. Tuomioistuimessa asia eteni verkkaisemmin, ja Lasse Lehto tuomittiin helmikuussa 1996 kahdeksan kuukauden ehdolliseen vankeuteen sekä maksamaan 264 000 markan korvaukset Kansallisrahoitus Oy:lle.

Härmäläisen henkirikostutkinta ei ottanut tuulta alleen, ja vähitellen se jäi vain yhden tutkijan, Esko Vesasen, harteille. Vesanen uskoi vahvasti Lehdon syyllisyyteen ja piti Härmäläisen katoamista lähes varmana henkirikoksena, mutta ilman esimiesten tukea tutkintaa oli vaikea jatkaa, eivätkä todisteet Lehtoa vastaan olleet riittäviä. Vuonna 1997 Vesanen yritti saada Lasse Lehdon vapaaehtoiseen valheenpaljastustestiin, mutta mies kieltäytyi siitä. Näin lakimies Ilpo Härmäläisen katoamisen tutkiminen jäi vuosikausiksi taka-alalle, mutta mainosmies Lehto pysyi edelleen mahdollisen henkirikoksen pääepäiltyinä.

Vuoden parin viiveellä poliisi sai tietoonsa, että Lasse Lehto oli käynyt pankissa lainaneuvotteluissa 3.8.1994

aamulla kello kymmenen aikaan eli pari tuntia ennen Lehdon ja Härmäläisen tapaamista. Tutkinnassa Lehto ei koskaan tuonut tätä lainaneuvottelua oma-aloitteisesti esille. Ei edes 12.8.1994 pidetyssä ensimmäisessä kuulustelussa, jossa lainaneuvottelu olisi ollut vielä tuoreessa muistissa. Lehto ei ollut kertonut pankkineuvottelusta helmimaaliskuun vaihteen talousrikoskuulustelussakaan, jossa oli pyritty piirtämään entistä tarkempi kuva lakimiehen katoamispäivän tapahtumista. Tuolloin katoamispäivästä oli kulunut jo useampi kuukausi, joten perustellusti voi miettiä, miten tarkasti ihminen pystyy palauttamaan mieleensä kyseisen päivän tapahtumat. Toisaalta kuulusteluissa oli useaan otteeseen noussut esiin asunto- tai kiinteistönäyttö, jonne Härmäläinen ja Lehto olivat omaisten lausunnon mukaan yhdessä lähteneet. Sen uskoisi vahvistaneen Lehdon muistikuvia myös pankissa käynnistä, sillä pankissa käyty lainaneuvottelu oli liittynyt juuri tähän kyseiseen asuntonäyttöön. Lehdolla oli kuitenkin vahva motiivi salata lainaneuvottelu.

Elokuussa 1994 käytyä lainaneuvottelua verhosi mystinen salamyhkäisyys. Todistajana kuultu pankinjohtaja kuvaili tapaamista oudoksi ja epämääräiseksi, sillä Lasse Lehto ei ollut antanut hankittavasta kohteesta juuri mitään tietoja. Ilman niitä pankin oli mahdotonta antaa konkreettista lainatarjousta. Pankinjohtaja ihmetteli myös sitä, että Lehto oli kieltänyt puhumasta lainaneuvottelun kohteena olevasta asunnosta kenellekään. Siitä ei ollut saanut kertoa edes pankin muulle henkilökunnalle. Itse neuvottelussa Lehto oli esitellyt jonkin mökin rakennuspiirustuksia ja käyttänyt kohteesta nimitystä piilopirtti.

Pankkineuvottelun tutkinnassa käytettiin apuna hypnoosia. Hypnoosiin turvaututaan vain poikkeustapauksissa, mutta pankinjohtaja oli siihen suostuvainen. Tilaisuus järjestettiin Vantaalla hypnoosia ammatikseen harjoittavan henkilön kotona. Hypnoosin avulla pankinjohtajan mieleen yritettiin palauttaa parin kolmen vuoden takaisia yksityiskohtia rakennuspiirustuksessa olleista nimistä, osoitteista tai jostain, josta voisi olla apua tutkinnassa. Pankinjohtaja kertoi jälkikäteen, ettei hän yrityksistä huolimatta ollut vaipunut syvään hypnoosiin. Mieleen oli palautunut vain jotain mielikuvia. Kohde oli saattanut olla Kuusiston saarella, mutta yrityksistä huolimatta pankinjohtaja ei osannut tarkentaa aluetta, suuntaa tai tietä.

Kuusisto on pinta-alaltaan iso saari Kaarinan eteläisellä merialueella. Alueella sijaitsee 319 metriä korkea radio- ja televisiomasto. Myös sitä käytettiin maamerkinä ja sen mukaan yritettiin arvioida mahdollisia paikkoja tai etäisyyksiä. Pankinjohtajan muistikuvan perusteella poliisi keskitti Härmäläisen etsinnät Kuusistoon. Työtä tehtiin paljon. Aluetta haravoitiin Rajavartiolaitoksen helikopterilla, ja alueen tontteja ja rakennuskohteita tarkastettiin. Etsinnät eivät tuottaneet tulosta, sillä Lehto oli elokuisessa neuvottelussa antanut pankinjohtajalle totuudenvastaisia ja keksittyjä tietoja.

Keskusrikospoliisin Esko Vesanen jatkoi sitkeästi Ilpo Härmäläisen katoamisen tutkintaa, vaikka esimiehiltä ei tukea hankkeelle herunut. Viimeisen kerran Vesanen kutsui Lehdon kuulusteltavaksi vuonna 2000. Kuulustelussa hän toivoi vielä saavansa lisäselvyyttä elokuussa 1994

käytyyn lainaneuvotteluun, mutta kuulusteltava oli kovin muistamaton. Vesanen kertoi Lehdolle olevansa varsin tietoinen Härmäläisen katoamispäivän aamuna käydystä pankkineuvottelusta. Miksi Lehto ei ollut kertonut neuvottelusta aiemmin poliisille?

”En ole varmaankaan muistanut asiaa”, Lehto vastasi.

”Mitä asioita tuon tapaamisen aikana käsiteltiin?” Vesanen kysyi.

”Olisinko voinut hakea lainaa? En ole varma asiasta. Olen ehkä hakenut lainaa. Tämä on pelkkä olettama.”

Lehto oli haluton muistamaan lainaneuvotteluista yhtään mitään, joten Vesanen teki tarkentavia kysymyksiä:

”Suoritetuissa tutkimuksissa on tullut ilmi, että olet kertonut pankinjohtajalle olevasi aikeissa hankkia itsellesi asunnon, josta olet keskusteluissa käyttänyt nimitystä ’piilopirtti’ ja jolle olet ollut pyytämässä rahoitusta. Mikä tämä piilopirtti oli ja mistä olit hankkimassa tätä asuntoa?”

”Voi olla, että olen miettinyt tällaisen asunnon hankintaa. Mitään valmista kohdetta minulla tuskin on ollut tuossa vaiheessa. En tiedä, mistä sana piilopirtti on tullut.”

”Olet kertonut, että olet saanut tiedon tästä asunnosta joltakin kaveriltasi ja että olet käynyt jo kerran katsomasakin sitä. Keneltä kaveriltasi olet saanut tietää tästä asunnosta, ja minkälainen asunto oli kysymyksessä?”

”En muista kyseisestä asiasta mitään.”

”Olet tuossa pankkineuvottelussa tähdentänyt, että tästä asunnosta ei saa antaa kenellekään muulle mitään tietoa edes pankissa. Miksi?”

”En tiedä, olenko näin sanonut.”

”Sinulla oli pankissa käydessäsi jopa piirustuksia tästä kiinteistöstä. Mistä sait kyseiset kuvat ja missä ne ovat nyt?”

”Olen ihan pihalla. En todellakaan muista.”

Kuulustelussa Lehdolla oli vahva halu peitellä asiaa, ja hän vetosi usein muistamattomuuteen. Se vahvisti poliisin epäilyä siitä, että pankkineuvottelu liittyi jollain tavalla Härmäläisen katoamiseen. Huomionarvoista oli se, että vaikka epäilty oli erittäin muistamaton, hän ei kiistänyt asunnon hankinta-aikeita.

Ajan saatossa Härmäläisen henkirikoksen tutkinta hiipui, mutta Vesasen mieli ei. Ennen eläkkeelle jäämistään hän kirjoitti Härmäläisen tapauksesta muistion. Siinä Vesanen eritteli, mitä toimia oli tehty ja mitkä asiat kaipa-sivat toimeen ryhtymistä. Muistio hautautui pahvilaatikon mukana poliisitalon arkiston uumeniin, mutta onneksi ei lopullisesti.

AJOIKO AIKA RIKOKSEEN?

Vuonna 1994 Suomi oli hyvin erilainen nykyiseen verrattuna. 1990-luvun alussa Suomessa oli koettu syvä lama. Se oli Suomen historian pahimpia talouskriisejä, ja sen aikana bruttokansantuote laski 13 prosenttia. Yritysten konkurssien määrä nousi voimakkaasti, mistä seurasi paljon työttömyyttä. Pahimpana vuotena 1994 työvoimasta oli työttömänä 17 prosenttia ja rakennus-alalla lähes 37 prosenttia. Asuntolainojen korot olivat huomattavan korkeita, 1990-luvun alkuvuosina ne ylsivät jopa 15 prosenttiin. Viime vuosien miinusmerkkisten ja nykyisin muutaman prosentin lainakorkojen aikana ne kuulostavat käsittämättömiltä. Maan heikolla taloustilanteella oli suuri vaikutus Airiston rikostapaukseenkin. Se vaikutti ratkaisevasti tapahtumien kulkuun ja loi pohjaa teon motiiville.

Vuonna 1994 maatamme johti Esko Ahon hallitus ja rahayksikkönä oli Suomen markka. Neuvoa-antava kansanäänestys Suomen liittymisestä Euroopan unioniin järjestettiin lokakuussa 1994, ja EU-jäsenyys astui voi-

maan 1. tammikuuta 1995. Vuoden 1994 syksyä leimasi Itämerellä tapahtunut suuronnettomuus, matkustajautolautta M/S Estonian uppoaminen syyskuussa. Se oli suuri inhimillinen tragedia, joka valtasi tilaa mediassa ja ihmisten mielissä. Yksittäisen ihmisen katoamisjutulle ei riittänyt palstatilaa eikä kiinnostusta.

Matkapuhelimet tekivät vasta tuloaan puhelinmarkkinoille, ja Nokia 2110 -puhelimien valmistus aloitettiin vuonna 1994. Puhelinmalli saavutti myöhemmin menestystä. Sitä markkinoitiin tekstiviestien lähettämismahdollisuudella ja vaihtokuorilla. Vaihtokuorilla puhelimesta saattoi tehdä itsensä näköisen. Matkapuhelimet olivat jokseenkin harvinaisia, ja niillä soitetut puhelut olivat kalliita, varsinkin ulkomailta soitettuina.

VANGITSEVA KERTOMUS RIKOSMYSTEERIN RATKAISUSTA

Liki kolmekymmentä vuotta sitten turkulainen lakimies Ilpo Härmäläinen katosi keskellä kirkasta päivää. Tapaus jäi tuolloin pimeäksi, mutta kesällä 2021 poliisi alkoi tutkia katoamista uudelleen.

Jutun päättökija ja KRP:n rikosylikonstaapeli Jari Veijalainen kertoo kirjassaan, miten vanha katoamistapaus herätettiin eloon ja miten sen tutkinta eteni. Rikostutkintaryhmän työtä seurataan lähietäisyydeltä: mitä kuulusteluissa tapahtui, miten rikospaikka saatiin selville, mitä teknisissä tutkimuksissa paljastui ja millaista virka-apua Puolustusvoimilta saatiin? Yllättävä käänne seuraa toista, kun Airiston pohjasta löytyy useampikin ruumis ja kun uusia todistajia ilmoittautuu poliisille. Veijalainen kuvaa tarkasti, miten juttu lopulta eteni syyttäjälle ja oikeuteen. Kadonneen lakimiehen tapaus oli viimein ratkaistu.

